Pregaria.cat

Entrada

COM A MÍNIM, SORPRENENT, MÒNICA 03

Final del 512: Si vols, doncs, Mònica 03, encetem aquesta aventura. Jesús, ara i aquí, si hi ets, envia'm el teu senyal per assabentar-me'n.----------La Mònica 03 algunes nits abans de dormir ha repetit aquesta mena de pregària. Però amb molts dubtes. Quin sentit té pregar a qui no sé si hi és? I si hi és, vols dir que m'enviarà un senyal? I si me l'envia, com ho podré captar? Algunes nits aquests raonaments han tingut com a conseqüència que la Mònica 03 no ha dit la pregària. Li sembla que abans de fer-ho hauria d'aclarir-se i trobar resposta a les preguntes.En canvi altres vegades pensa: Vés a saber! No és pas tan difícil dir aquestes frases. Si resulta que hi és... li arribaran, i si no hi és, què hi perdo? Al cap i a la fi la Glòria sembla feliç en aquell monestir. I si ella tingués raó?

Han anat passant els dies de Nadal. Com es pot esperar, la Mònica 03 va anar a sopar a casa dels pares, a dinar a casa dels avis, per Sant Esteve tornem-hi... etc. Després amb unes amigues quatre dies a la Cerdanya: esquí, broma, gresca... etc. Cap d'Any amb aquell noi... i Reis altre cop amb els papis. Entre Cap d'Any i Reis va treballar, excepte el diumenge. Quina dormida més llarga aquell diumenge!!! Recuperació total.

Han anat passant els dies, i el que es diu senyals de Jesús... res de res. Potser seria millor –pensa– deixar de resar. Aquesta tarda, però, ha passat una cosa que segurament es podria qualificar com un primer senyal. O potser no. La Mònica 03 era a casa de l'àvia. Mentre ella feia la migdiada, la Mònica ha engegat la televisió. El programa parlava d'uns camps de refugiats d'Àfrica... i li puja, des del fons de les entranyes, una emoció quasi instantània que li omple els ulls de llàgrimes, mentre dreta exclama: No hi ha dret, no pot ser!!

Aquesta nit hi he reflexionat amb més serenitat. Mira, moltes vegades havia vist imatges i escenes semblants i em quedava indiferent o sentia unes pessigolles sentimentals; però el que m'ha passat aquesta tarda no ho havia sentit mai. Ostres! La mirada d'aquells infants m'ha trasbalsat. Manifestaven una alegria il•limitada en una situació terrible. Era la innocència en el desastre total.Podria ser aquest un senyal de Jesús? M'agradaria que ho fos, t'ho dic sincerament. No sé si crec. Em sembla que no compleixo el que els cristians diuen que cal complir. Però, qui ha tocat el meu cor d'aquesta manera? És veritat que era emocionant, i amb tot hi havia... una dimensió més. Ja sé que em diràs que estic una mica boja. Jo, però, sé que algú movia els meus sentiments en una direcció que descobria una novetat en aquells ulls feliços i terribles. Podria ser Ell? Em pots ajudar a discernir-ho, si us plau?

(Jesús Renau sj.)